

HỒI 36

QUỶ DIỆN THIẾU NỮ

Thấy chỉ có một mình Triển Bạch, người của Kim phủ càng tỏ ý khinh thường. Bốn tên kim giáp vệ sĩ múa gươm xông vào. Triển Bạch lách người tránh kiếm, đồng thời quét ra một chưởng, cuồng phong nổi dậy, bốn tên vệ sĩ đồng rú thảm văng ra ngoài hai trượng.

Đám võ sĩ không còn dám xông vào nữa, chúng đã bị khiếp hãi trước công lực của Triển Bạch.

Bỗng nghe một tiếng hú dài, một bóng đen từ trên không nhào xuống chẳng khác một con chim ưng khổng lồ. Triển Bạch đã kịp nhận ra đối phương chính là Thiết Dực Phi Bằng Ba Thiên Hách.

Triển Bạch lúc ở Nham Sơn Thập Nhị động đã từng đối chưởng với Ba Thiên Hách nên chàng rất tự tin. Thấy đối phương từ trên cao lao xuống vẫn không tránh né, vung chưởng kích ngược lên.

Chưởng kinh chạm nhau phát ra tiếng nổ như xé màng tai, đám võ sĩ bị dư kinh đẩy dạt cả ra, Ba Thiên Hách bị chưởng kinh chấn động lộn hai vòng trên không trung, sau đó mới từ từ đáp xuống ở bên ngoài hai trượng. Triển Bạch vẫn đứng sừng sững như thiên thần.

Đám võ sĩ Kim phủ đồng kinh hãi hô lên một tiếng, mới có mấy tháng cách biệt mà công lực Triển Bạch đã tăng tiến đến độ đó.

Lúc này đám võ sĩ đã thấp đèn mang đến. Kim Cửu nhận ra Triển Bạch vội hô lớn:

- Không được để tiểu tử chạy thoát!

Đám võ sĩ đồng hô lớn trợ Oai nhưng không một ai dám xông lên.

Xảy nghe có tiếng cười sang sảng, một lão nhân lưng gù bước ra, chính là Thiết bối đà long Công Tôn Sở.

Lão dứt tiếng cười nói:

- Mới mấy ngày không gặp công lực của tiểu huynh đệ lại vào một cảnh giới khác.

Bội phục! Bội phục! Có điều lão phu không hiểu sao Kim phủ coi ngươi là khách ngươi lại coi Kim phủ là thù?

Triển Bạch lần đầu tới Kim phủ đã nhận ra Công Tôn Sở tuy dáng người xấu xí nhưng tính tình cương trực, lại được lão chiêu cố nên chàng rất có cảm tình với lão.

Chàng cố nén nộ hỏa ôn tồn đáp:

- Công Tôn tiên bối có điều không biết, tiên phụ của vãn bối bị lão tặc Kim Cửu hãm hại, phụ cừu bất báo Triển Bạch này đâu đáng mặt làm người. Có điều sự ân oán giữa vãn bối với lão tặc không liên quan đến chư vị xin đừng nhúng tay vào, nếu không Triển Bạch đành cam bất chính...

Công Tôn Sở vẻ ngạc nhiên:

- Tiên phụ của tiểu huynh đệ là ai?
- Tiên phụ chính là Tích Lịch kiếm Triển Vân Thiên!
- Ô? Thì ra tiểu huynh đệ là hậu nhân của Triển đại hiệp...

Bỗng Triển Bạch nghe tiếng mái chèo khuấy nước, sợ Kim Cửu thừa cơ tẩu thoát vội quát lớn:

- Lão tặc đừng hòng tẩu thoát Dứt lời phi thân ra phía bờ sông.

Thiết Bối Đà Long Công Tôn Sở người vốn trọng nghĩa khí, hiệp danh của Tích Lịch Kiếm lão ngưỡng mộ từ lâu, nên vốn đã không muốn xen vào chuyện này, nhưng ngặt vì gởi thân nơi kim phủ ngày ngày được người đãi đằng như thượng khách, khi người có chuyện cần không lẽ lại làm ngơ. Bởi vậy lão dùng dằng không quyết Thấy Triển Bạch đã bỏ đi, lão vội gọi lại:

- Tiểu huynh đệ, nghe lão phu nói vài lời...

Vừa gọi lão vừa xuất trảo định kéo Triển Bạch lại.

Triển Bạch nóng lòng sợ cừu nhân chạy mất, lại thấy Công Tôn Sở xuất thủ ngăn chặn, lập tức vung chưởng nhằm cổ tay Công Tôn Sở chém xuống, Công Tôn Sở vốn không có ý động thủ với Triển Bạch, nên không ngờ đối phương phản kích, hơn nữa thần thủ của Triển Bạch nhanh nhẹn vượt quá dự liệu của lão, lão vừa kinh hãi vừa tức giận, kinh hãi không biết Triển Bạch luyện công bằng cách gì mà cứ mỗi lần gặp mặt là võ công lại tiến xa hơn lần trước, tức giận la vì lão có lòng tốt lại bị đối phương dùng sát chiêu để đáp lại. Hơn nữa lão vốn người cao ngạo thấy Triển Bạch không chút kính nể lão là người trưởng thượng, nên lập tức biến chiêu tả chưởng nhằm hậu tâm Triển Bạch đẩy tới.

Triển Bạch vốn cũng không có ý đối địch với Công Tôn Sở nhưng không ngờ lại ở vào thế một mất một còn với lão, bởi vậy chàng thủ thế dụng thế thiên can trụ đáp nhanh xuống đất, tránh chưởng của đối phương.

Công Tôn Sở trừng mắt quát:

- Tiểu huynh đệ võ công cao cường, lão phu xin thỉnh giáo cao chiêu.

Dứt lời múa trao chộp tới.

Triển Bạch thấy lão đã nổi giận, râu tóc sừng cả lên, trông lão chẳng khác gì con giao long đang múa vuốt, thảo nào lão có cái ngoại hiệu Thiết Bối Đà Long. Thấy thần thái của đối phương quá uy mãnh chàng không dám xem thường vội dùng thân pháp tránh né.

Nhưng chàng chưa kịp đứng vững thì đã nghe có gió động sau lưng, biết có người ám kích sau lưng, không kịp nhìn xem đối phương là ai, vội đẩy ngược ra sau một chưởng.

Bùng! Một tiếng chấn động không gian. Triển Bạch thấy tê tái nửa người, loạng choạng thối lui ba bước ngẩn đầu nhìn lên mới hay đó là Ba Thiên Hách.

Chàng chưa kịp định thần lại đã nghe Công Tôn Sở quát lớn xông tới, một đạo chưởng kinh ào ào lướt tới, không ngờ hai tay đại cao thủ trên giang hồ lại liên thủ tấn công một hậu bối, Triển Bạch nổi trận lôi đình, không thèm tránh né nữa, vận dụng Phong Lô chưởng một chiêu "Tân Phong Cấp Lô" xia thẳng vào đạo chưởng kinh...

Chi nghe "xoạt!" một tiếng chưởng chàng như kích nhằm tường sắt!

Thì ra công Tôn Sở đang lúc tức giận vận đủ công lực, song chưởng một chiêu "Tiềm Long Thâm Hải" nhằm Triển Bạch đẩy tới, nhưng thân pháp của Triển Bạch quá nhanh, không những tránh được song chưởng của lão mà còn phản kích đánh trúng lưng gù của lão.

Công Tôn Sở ngoại hiệu là Thiết Bối Đà Long, khôi gù trên lưng lão đã luyện được một thứ công phu đặc dị, cứng rắn không thua gì sắt thép. bởi vậy Triển Bạch kích trúng lão một chưởng chẳng những không đã thương được đối phương mà còn cảm thấy đau nhói nơi tay Tuy nhiên trúng một chưởng đó cũng khiến Công Tôn Sở loạng choạng thối lui suýt chút nữa ngã quy xuống đất. Lão tính khí nóng nảy trước nay chưa từng bị bại dưới tay ai, giờ lại bị thất thế trước một thiếu niên khiến lão càng tức giận, quát lớn một tiếng, một chiêu "Nộ long giao vĩ" phóng cước đá vào hạ bàn, một chiêu "Long xuất thám đàm" quét chưởng ngang ngực Triển Bạch, đồng thời tả thủ xuất chỉ như điện nhắm mắt Triển Bạch.

Liên hoàn ba đại sát chiêu lão xuất thủ không chút vương vấp, thân thủ lão đúng là đã luyện đến mức xuất thần nhập thánh!

Triển Bạch chân bước theo bộ pháp Cửu cửu quy nguyên, mắt nhìn thấy thân hình chàng tiến tới nhưng kỳ thực lại thối lui, bất kể chiêu thức của đối phương có kỳ dị đến đâu cũng không sao đã thương được chàng. Bộ pháp này chàng được Thần la truyền thụ cốt để khắc chế bộ pháp Nhiếp không hoán ảnh của Uyên Nhi, không ngờ lại đặc dụng trong trường hợp này ba đại sát chiêu của Thiết Bối Đà Long chàng đã dễ dàng tránh được.

Ba Thiên Hách thấy Công Tôn Sở không làm khó Triển Bạch đã nhảy vào trợ chiến, thế là Triển Bạch đã ở trong vòng vây của Kim phủ song thiết vệ.

Ba Thiên Hách nhờ vào bộ thiết y từ trên cao công xuống, dưới đất Công Tôn Sở phối hợp công thủ nhịp nhàng khiến Triển Bạch không sao tránh né được, chỉ còn cách cử chưởng chống đỡ, nhưng một mình chàng đối chưởng với hai tay đại cao thủ, nếu cứ đà này không bao lâu chàng sẽ kiệt lực mà thảm bại dưới tay đối phương.

Tiếp mấy chưởng của Song Thiết Vệ, chiếc chăn bông quấn tạm trên người chàng dùng vải buộc lại, giờ bị chưởng kinh chấn động không ít dây vải đã lỏng ra, tấm chăn bông xệ xuống làm vướng chân, cử động rất khó khăn, đã vậy bông trong chăn cứ mỗi lần đối chưởng với đối phương thì chúng lại bay tung tóe khiến Triển Bạch trông lơ lửng trôi thê lương không thể tả nổi.

Nhưng chàng đâu có rảnh tay để buộc lại tấm chăn, lại cũng không thể đào tẩu, xem ra chàng sắp phải thúc thủ chịu trời đến nơi!

Bỗng có tiếng quát thanh tao, một bóng đen như ánh chớp xẹt tới, Ba Thiên Hách trên không trung rú lên một tiếng thân hình như con diều đứt dây bay ra ngoài năm trượng, rơi xuống đất rồi vẫn còn lăn mấy vòng mới đứng dậy được xem lại thì thiết y của lão đã bị gãy hết một cánh! Cánh tay trái của lão cũng bị thương máu chảy ròng ròng...

Trong vòng chiến lúc này xuất hiện thêm một hắc y quái nhân tay cầm kiếm mặt xanh tóc đỏ, hai răng nanh lòi ra ngoài trông rất khủng khiếp.

Những người có mặt, trừ Triển Bạch đồng kêu lên kinh hãi vì sự xuất hiện đội ngũ của quái nhân.

Công Tôn Sở thấy quái nhân vừa xuất hiện đã đả thương Ba Thiên Hách lại còn hủy thiết y của lão, nổi giận quát lên một tiếng vung chưởng tấn công quái nhân.

Quỷ diện quái nhân chậm rãi phát một chưởng đón lấy luồng chưởng kinh hùng hậu của Công Tôn Sở...

Bùng? một tiếng Công Tôn Sở thối lui năm bước lớn, lão giương đôi mắt kinh hoàng nhìn đôi phương, lão không ngờ đối phương lại có công lực hùng hậu đến như vậy.

Nhưng lão tính tình cương liệt, đối phương công lực càng cao càng lão càng không tỏ ra khiếp nhược. Chỉ nghe lão quát vang như sấm, thân hình quay tròn như con lốc dùng lưng gù của lão thi triển một chiêu Thiết bôi phá sơn, hất về phía quái nhân.

Quỷ diện quái nhân hừ lạnh một tiếng quát:

- Người muốn chết!

Dứt lời thanh kiếm trong tay, vạch một đường vòng cung đón lấy chiếc lưng gù đang lao tới!

Soạt! Một tiếng, thanh kiếm cắm phập vào lưng Công Tôn Sở, lão rú lên một tiếng hãi hùng, chạy trốn tới phía trước hơn trượng mới dừng lại được, máu trên lưng lão bắn vọt lên trời trông rất ghê rợn.

Công Tôn Sở vốn đã luyện thành Mãng Ngưu chân khí, chân khí hộ thể, toàn thân đao thương cũng khó đến gần đặc biệt lưng gù của lão càng rắn chắc không thua sắt thép không ngờ bị quỷ diện quái nhân đả thương ngay trên chiếc lưng gù được xưng là "thiết bôi" của lão.

Toàn thân Công Tôn Sở không ngừng co giật, lão rú lên liên hồi như con mãnh thú bị trọng thương trông rất thảm hại, phàm đã luyện Mãng Ngưu chân khí một khi bị phá, khí huyết nghịch đảo đau đớn hơn người thường rất nhiều lần.

Đám võ sĩ của Kim phủ tên nào tên nấy hồn phi phách tán, không ngờ hai tay cao thủ hạng nhất của Kim phủ hùng trấn một vùng Giang Nam lại có thể bại một cách dễ dàng mà thảm trọng đến như vậy.

Quỷ diện quái nhân liên tiếp hạ hai tay cao thủ vẫn không có thái độ gì khác lạ, điềm nhiên nói:

- Kẻ nào còn muốn điều võ dương oai thì cứ coi đó làm gương!

Triển Bạch cau mày, chàng thấy bất nhẫn trước vẻ khỗ sở của Công Tôn Sở, đồng thời chàng cũng không ngờ một thiếu nữ tuyệt sắc như nàng lại có thể hạ thủ tàn ác đến như vậy. Hơn nữa nàng dùng chính Vô Tình Bích kiếm của chàng để hạ thủ.

Triển Bạch bước tới trước mặt quỷ diện quái nhân gằn giọng:

- Trả Vô Tình Bích kiếm cho ta!

Quỷ diện quái nhân quay sang chàng:

- Sao? Mềm lòng rồi ư? Người không nhớ mới đây chúng còn cạy đông hà hiếp người?

Nói đến đây bỗng nàng "ý" lên một tiếng, rồi quay mặt đi.

Thì ra tấm chắn đã tuột xuống đến dưới rốn, nửa trên người Triển Bạch lộ hết ra ngoài, nhưng chàng vẫn không hay biết, nghiêm giọng nói:

- Bất kể thế nào ta cũng không cho phép người dùng Vô Tình Bích kiếm của ta để giết người bừa bãi!

Quỷ diện quái nhân vẫn không quay mặt lại, nói:

- Coi người ăn mặc kìa...

Triển Bạch giật mình nhìn lại, mặt đỏ như gấc chín, vội vàng kéo lên dùm vải buộc lại.

Trong lúc Triển Bạch đang chấn chỉnh lại "y phục" thì đã có vài tên võ sĩ của Kim phủ thừa lúc không ai để ý định chuồn êm. Nào ngờ chúng không qua được mắt quỷ diện quái nhân, nàng quát lớn một tiếng, đảo người một vòng, ba bốn tên võ sĩ rơi đầu không kịp kêu một tiếng.

Triển Bạch nghiêng răng quát:

- Mau trả kiếm cho ta! Nếu không ta sẽ không khách sáo nữa đâu!

Quỷ diện quái nhân chậm rãi đưa kiếm cho Triển Bạch nói:

- Kiếm tên gọi Vô Tình, không lẽ lại sợ dính máu sao? Giết vài con chó săn của Kim phủ, có đáng gì đâu mà la lối lắm vậy?

- Hừ! Đã là con người thì mạng của ai cũng quý như nhau cả!

- Làm gì mà hung dữ quá vậy? Nếu không phải vì muốn cứu người, ta đâu có thềm ra tay?

Giọng điệu nàng lúc này không còn giấu được nữa, chính là giọng của một thiếu nữ rồi! Người của Kim phủ kinh ngạc nhìn nhau, quái nhân mặt như ác quỷ này sao lại có giọng nói của một thiếu nữ được?

Triển Bạch lấy kiếm bỏ mặc mọi người đi ra bờ sông, bên bờ sông chỉ còn lại vài chiếc thuyền không, Kim Cửu cùng các rương hòm đã biến mất từ lâu!

Triển Bạch đứng chết lặng bên bờ sông mắt nhìn vô định ra dòng sông lấp lánh ánh bạc.

Quỷ diện quái nhân lẳng lẳng đến sau lưng chàng:

- Người tìm gì vậy?

- Cửu nhân của ta đã đào tẩu rồi, ta đang tìm cách qua sông!

- Vậy sao không lên thuyền?